

Република Србија
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
Сектор за људске ресурсе
Одељење за односе са запосленима
08/5 број:
27.4.2016. године
Београд
СК

СЕКТОР ЗА ВАНРЕДНЕ СИТУАЦИЈЕ
начелнику

ОВДЕ

ПРЕДМЕТ: ЖЕБЕЉАН ДРАГАН

- решење-
- доставља се -

У прилогу Вам достављамо решење Жалбене комисије Владе, за горе именованог, са доставницом.

Потребно је један примерак решења уручити раднику, а доставницу потписану од стране радника, са датумом пријема решења, вратити Сектору за људске ресурсе овог Министарства.

Прилог: 2

НАЧЕЛНИК ОДЕЉЕЊА
главни полицијски инспектор

Данијела Ерић

На основу члана 142. и члана 144. став 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка, 116/08, 104/09 и 99/14), Жалбена комисија Владе – Веће у саставу: Веселин Лекић, председник већа, Петар Шпадијер и Снежана Новићевић, чланови Већа, на својој седници од 17. фебруара 2016. године, одлучујући по жалби Драгана Жебељана, полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова, изјављену лично, преко адвоката Душана Д. Чкоњевића из Београда, ул. Војводе Бране бр. 30, и адвоката Владимира Радовановића из Пожеге, ул. Краља Александра 18/2, на Решење Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, 09 број: 112-1005-4/2015 од 16. децембра 2015. године, у предмету: премештај на друго радно место, донела је

РЕШЕЊЕ

1. Усваја се жалба Драгана Жебељана и поништава се Решење Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, 09 број: 112-1005-4/2015 од 16. децембра 2015. године

2. Предмет се враћа првостепеном органу - Министарству унутрашњих послова, Сектора за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, на поновни поступак.

3. Одбија се захтев Драгана Жебељана, полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова, за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Образложење

Првостепени орган, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, донела је првостепено Решење 09 број: 112-1005-4/2015 од 16. децембра 2015. године, којим је одлучио да Жебељан Драгана, полицајца I. класе, запосленог у Министарству унутрашњих послова, са радног места камерман-сниматељ, (ОСЛ), Одсек за међународне односе и координацију помоћи, Одељење за опште правне послове и међународну сарадњу, премести у свом звању, почев од 16. децембра 2015. године на радно место Самостални послови анализе ризика, (ОСЛ), Одсек за међународне односе и координацију помоћи, Одељење за опште правне послове и међународну сарадњу, утврђено под редним бројем 27а у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова 01 Стр. пов. број: 3328/2012-5 од 03.04.2012. године, 01 Стр. пов. број: 3328/2012-17 од 23.05.2012. године, стр.пов. 01 бр. 12319/13-8 од 20.12.2013. године, стр.пов. 01 бр. 12638/13-5 од 27.12.2013. године, стр.пов. 01 бр. 12662/13-2 од 27.12.2013. године, стр.пов. 01 бр. 3793/14-2 од 24.04.2014. године, пов. 01 бр. 9681/14-8 од 14.01.2015. године, пов. 01 бр. 1688/15 од 16.02.2015. године, пов. 01 бр. 1206/15-12 од 20.04.2015. године, пов. 01 бр. 6734/15-5 од 14.07.2015. године, пов. 01 бр. 6734/15-10 од 27.08.2015. године и пов. 01 бр. 6734/15-34 од 01.12.2015. године.

Првостепени орган Решење је образложио тиме што је навео: 1) да је у Министарству унутрашњих послова 1. децембра 2015. године донет Правилник о изменама и допунама Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места СТ 01 стр. пов. број: 6734/15-34; 2) да је доношењем тог Правилника дошло до организационих промена у Министарству унутрашњих послова; 3) да је одлука о распоређивању запосленог на одговарајуће радно место донета сагласно члану 133.

28.06.2016.
L. Alek

став 1. Закона о државним службеницима, а у вези са чланом 169. Закона о полицији; 4) да је у конкретном случају на радном месту на коме је Жебељан Драган био распоређен дошло до организационих промена тако што је то радно место укинато; 5) да је утврђено да је престала потреба за обављањем одређеног посла те да је, због тога, сагласно предлогу руководиоца, запослени премештен на одговарајуће радно место; 6) да се запослени премешта у свом звању (које је имао и до премештаја), а у складу са чланом 14. став 2. Уредбе о начелима за унутрашње уређење Министарства унутрашњих послова („Службени гласник РС“, бр. 8/06, 4/09 – УС и 119/13); 7) да је у спроведеном поступку утврђено да именовани испуњава услове предвиђене актом о систематизацији за рад на радном месту на које се премешта.

Незадовољан наведеним решењем, Драган Жебељан, изјавио је жалбу лично, преко адвоката Душана Д. Чкоњевића из Београда и Владимира Радовановића из Пожеге, која је у Жалбеној комисији Владе примљена 19. јануара 2016. године.

У лично изјављеној жалби наводи се: да је радно место на које је премештен фиктивно; да је свако решење индентично само је мењано име запосленог; да нису укинута радна места како се то тврди у решењу и да је то обмана првостепеног органа како би наведени радници добили отказ; да је прекршено начело законитости из члана 5. Закона о општем управном поступку, јер је првостепени орган пропустио да да јасне, конкретне, довољне и разумљиве разлоге за своју одлуку; да је оваквим не образложеним решењем првостепени орган повредио и одредбе норме члана 36. Устава Републике Србије; да је првостепени орган изиграо примену Закона о полицији као *lex specialis*, и вештачки изазвао примену Закона о државним службеницима; да радно место са кога је премештен није укинато; да су требале бити примењене одредбе члана 148а. и 148б. Закона о полицији; да чињенично није утврђено да ли се запослени распоређује због организације послова или рационализације послова или у случају потреба службе или можда неких других разлога; да није школован за радно место на које се премешта нити му је понуђено било како дошколавање за исто; да се премештају на радно место које је буквално мртво слово на папиру и да је у питању насилан, незаконит и противустанован раскид радног односа. Предлаже се поништај ожалбеног решења.

У жалби изјављеној преко адвоката Душана Д. Чкоњевића из Београда наводи се: да се ожалбено решење добија због битних повреда одредаба поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права; да решење није образложено у погледу чињеница и околности које су условиле предметни премештај, односно да исто не садржи разлоге о одлучним чињеницама, односно да су разлози решења потпуно нејасни; да уколико постоји потреба за смањењем броја запослених на појединим местима послодавац је био дужан да примени одређена мерила и критеријуме на основу којих се управо одређени запослени премешта на друге послове; да у поступку доношења решења нису примењени никакви критеријуми и мерила на основу којих је жалилац премештен на друге послове; да је повређено начело једнакости из члана 11. Закона о државним службеницима; да није било оцене рада запосленог што је неопходан услов премештаја по члану 133. Закона о државним службеницима. Предлаже се да Жалбена комисија Владе усвоји жалбу у целости, поништи решење МУП-а, и предмет врати првостепеном органу на поновно разматрање.

У жалби изјављеној преко адвоката Владимира Радовановића из Пожеге наводи се: да се ожалбено решење добија због битних повреда одредаба поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права; да решење није образложено у погледу чињеница и околности које су условиле предметни премештај, односно да исто не садржи разлоге о одлучним чињеницама, односно да су разлози решења произвољни и паушални; да се из образложења не види које су конкретне потребе условила премештај и да се оно своди на пуко парафразирање законских одредби; да се не зна да ли је у питању трајни или привремени премештај као ни да ли се ради о упражњеном или новосистематизованом месту; да ожалбено решење није поткрепљено доказима и правило утврђеним чињеницама; да је правно неодрживо да радно место "послови анализе ризика" може бити одговарајуће за све категорије запослених који су добили решење о премештају; да се

премештај заснива на Извештају о извршеној безбедносној провери у којем су подаци о личности прикупљени противзаконито и противуставно: да је радно место "Послови анализе ризика" фиктивно, јер те послове не предвиђа Закон о полицији, као и да је жалилац по доношењу решења о премештају наставио да ради исте оне послове радног места које је радио до дана премештаја; да подносиоцу жалбе није уручен опис послова радног места „послови анализе ризика“ па му је самим тим ускраћено елементарно право да се упозна са садржином послова на које је премештен; да су на та места премештани само запослени који су већ одређени да им престани радни однос у МУП-у а све у складу са одлуком Владе о максималном броју запослених на неодређено време у систему јавних служби; да ће сви полицијски службеници са овог радног места остати нераспоређени у блиској перспективи; да је првостепени орган учинио повреду закона позивајући се на одредбе члана 133. став 1. Закона о државним службеницима; да се доносилац решења приликом премештаја није руководио објективним критеријумима прописаних Законом о државним службеницима и Посебним колективним уговором за државне органе, због чега је науршена равноправност између запослених у Министарству који су били распоређени на радно место на коме је жалилац радио до дана доношења ожалбеног решења; да је изостала свака оцена рада запосленог у последње 3 године пре доношења оспореног решења као и упоредна анализа његовог рада и рада других службеника на истом радном месту применом утврђених критеријума; Предлаже да начелник сектора за ванредне ситуације као поступајући првостепени орган допуни поступак и донесе ново решење којим поништава оспорено или да Жалбена комисија Владе усвоји жалбу у целости, поништи решење МУП-а, и предмет врати првостепеном органу на поновно разматрање, са истицањем трошкова за састав жалбе у износу од 33.000,00 динара.

Првостепени орган, Министарство унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, 09 број: 112-1005-4/2015 од 16. децембра 2015. године, обавестио је Жалбену комисију Владе да је, поступајући као првостепени орган у поводу жалбе Драгана Жебељана, утврдио да је жалба изјављена од стране овлашћеног лица, дозвољена и благовремена, поновио разлоге из образложења ожалбеног решења.

Поступајући по акту Жалбене комисије Владе, број 112-01-73/2016-01 од 29. јануара 2016. године, којим је затражено од првостепеног органа да, што хитније, а најкасније у року од три дана од пријема акта, достави потребне изводе из општег акта, са додатним изјашњењем у вези промена у организационој јединици у којој је жалилац био распоређен као и изјашњење у вези са наводима у жалби и разлозима за доношење ожалбене одлуке, првостепени орган, Министарство унутрашњих послова, Сектор за људске ресурсе у свом акту 08 број: 196/2016 од 10. фебруара 2016. године, који је у Жалбеној комисији Владе примљен 12. фебруара 2016. године, обавестио је Жалбену комисију Владе, између осталог, да је разлог за доношење ожалбеног решења и премештај жалиоца протекла из организационих промена које су извршене у Министарству унутрашњих послова по основу доношења Правилника о изменама и допунама Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова СТ 01 стр. пов. број: 6734/15-34 од 1. децембра 2015. године, а да је премештај, односно одлука заснована на чињеници да је радно место именованог претрпело организационе промене и да је одлучено сагласно одредбама члана 133. Закона о државним службеницима; да се критеријум у вези са бољим оценама није могао применити из разлога што услед наведених измена Правилника није било прекобројних државних службеника, јер је сваки запослени, након доношења истог премештен на одговарајуће радно место (што подразумева исто звање, статус, степен образовања, коефицијент плате итд.); да је у конкретном случају дошло до укидања одређених радних места што послодавцу оставља могућност да запослене који се налазе на тим радним местима према степену образовања, звању и способностима премести на постојећа систематизована и упражњена радна места, а поновио је друге претходном изјашњењу наведене оцене о оправданости доношења ожалбеног првостепеног решења; да, сходно наведеном, а имајући у виду потребу процеса и боље организације рада, рационалније коришћење капацитета послодавца и запослених донето ожалбено првостепено решење и да је у поступку његовог доношења правилно примењено

материјално право, односно одлучено сагласно члану 133. Закона о државним службеницима; да је запослени премештен у свом звању, у складу са чланом 14. став 2. Уредбе о начелима за унутрашње уређење Министарства унутрашњих послова, која је у овом случају *lex specialis*, и којом је уређена област која се односи на врсте, услове и начин стицања и губитка чинова и звања – који су узети за радно место, односно радну позицију и утврђују се у складу са распором који је прописан за радно место, као и другим условима које запослени треба да испуни ради утврђивања одговарајућег чина или звања; да остали наводи жалбе нису од утицаја на законитост донетог решења о премештају; да је жалба неоснована у целисти, а да је ожалбено решење донето на законит начин и да предлаже Жалбеној комисији Владе да жалбу одбије као неосновану. У прилогу доставља и изјашњење помоћника министра-начелника сектора за ванредне ситуације 09 број: 112-108/16-3 од 05.02.2016. године са прилозима

Разматрајући жалбу, ожалбено решење, списе предмета, прописе на којима је засновано ожалбено решење и поступак у коме је то решење донето Жалбена комисија Владе – веће је утврдило следеће.

Законом о државним службеницима прописано је: да се ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године (члан 133. став 1); да ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји или се државни службеник не сагласи са премештајем постаје нераспоређен (члан 133. став 2); да жалба не одлаже извршење решења о премештају и решења којим се утврђује да је државни службеник нераспоређен (члан 133. став 5); да се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководилац води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања (члан 134. став 1); да се ако новим Правилником нека радна места буду укинута или број државних службеника буде смањен, на прекобројне државне службенике примењују одредбе тог закона које важе за случај измене Правилника - члан 133. тог закона (члан 134. став 2).

Из наведеног између осталог произлази: 1) да се и код премештаја и код распоређивања у случају доношења новог односно измена Правилника, мора водити рачуна о томе да се државни службеници премештају, односно распоређују на одговарајућа радна места, при чему се води рачуна о томе на којим пословима су радили пре премештања; 2) да се одговарајућим радним местом у смислу чл. 133. и 134. Закона о државним службеницима, сагласно члану 92. Закона о државним службеницима, сматра радно место на коме се послови обављају у истом звању као и на радном месту са кога се државни службеник премешта и за које државни службеник испуњава прописане услове, као и да се под пословима на којима су државни службеници радили пре распоређивања подразумевају како звање у које је претходно радно место државног службеника било разврстано тако и врста послова и област у којој су се обављали послови у том звању; 3) да се за случај да одговарајуће радно место не постоји државни службеник може преместити, односно распоредити на ниже радно место које одговара његовим стручним способностима, али да је за такав премештај потребно прибавити сагласност државног службеника о чијем положају се одлучује; 4) да се у случају укидања радног места или смањења броја извршилаца на радном месту, без обзира да ли се ради о измени или новом Правилнику, примењују иста правила, а то су да се државни службеник распоређује на одговарајуће радно место или да се за премештај на ниже радно место тражи сагласност државног службеника.

С тим у вези, за правилно одлучивање о радноправном положају државног службеника, односно запосленог при промени уређења државних органа, односно при промени унутрашњег уређења државног органа неопходно је да се претходно утврде чињенице које се односе на то: 1) како се извршена промена у унутрашњем уређењу државног органа одразила на положај државног службеника, а у односу на то да ли постоји истоветно или радно место којем обављају исти или сродни

послови и за које су утврђени исти или услови за рад на радном месту које испуњава државни службеник о чијем положају се одлучује, односно које радно место из претходно важећег правилника је укинута, односно на коме радном месту је смањен број извршилаца, односно на којем радном месту су промењени услови за обављање послова тог радног места и који државни службеници су радили на том радном месту; 2) да ли постоји истоветно или сродно место и да ли се сви државни службеници који су претходно радили на одговарајућем радном месту могу преместити, односно распоредити, а ако не постоји могућност распоређивања у наведеном смислу који критеријуми ће се применити при избору државног службеника за премештај, односно распоређивање на конкретно радно место; 3) за случај да не постоји истоветно или сродно место, која друга радна места су одговарајућа том радном месту, да ли је то радно место непопуњено и ако није који државни службеници су распоређени на њих; 4) који све државни службеници, с обзиром на претходно звање и послове, конкуришу за распоређивање на конкретно радно место; 5) који од државних службеника (са истим звањем и радом на истим пословима) и применом ког критеријума имају предност да буду распоређени на конкретно радно место, односно који разлози опредељују доношење одлуке да је одређени државни службеник распоређен на радно место, а неки од државних службеника распоређен на неко друго радно место, а не на оно радно место на коме је радио до извршених промена у унутрашњем уређењу државног органа; 6) да ли је ново радно место на које се премешта државни, односно полицијски службеник или запослени (који је претходним коначним решењем био распоређен на неко друго радно место) одговарајуће или ниже радно место и да се за случај да се ради о нижем радном месту спроведе поступак прибављања сагласности државног службеника.

Дакле, ако након извршених организационих промена постоји радно место које звањем, врсти послова и области у којој се послови обављају одговара звању, пословима и области у којој је запослени о чијем положају се одлучује до тада обављао онда он треба да буде распоређен на такво радно место, а ако се од тог одступа онда доносилац одлуке мора да образложи који то разлози захтевају да се запослени распореди или премести на друго радно место у одговарајућем звању. При томе је потребно прецизирати да ли се премештај налажу организација или рационализација послова или други оправдани разлози и, обавезно, конкретизовати који разлог је у питању.

Поред наведеног, Жалбена комисија Владе – веће је утврдило и следеће.

Законом општем управном поступку прописано је да образложење решења садржи, између осталог навођење правних прописа и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву (члан 199. став 2), као и да решење којим доносилац одлучује по слободној оцени садржи и разлоге којима се при доношењу решења руководио (члан 199. став 3).

Увидом у ожалбено решење односно у садржину образложења првостепеног решења утврђено је да исто садржи само опште наводе – који се односе на организационе промене, али не садржи све наводе о релевантним чињеницама које су од утицаја на доношење законитог решења у поступку премештаја запосленог лица, када се премештај врши као последица измена и долуна Правилника, а нарочито оне који су у вези са:

1) пропуштањем навођења одлучних чињеница и разлога који су определили доносиоца првостепеног решења да жалбоца премести да обавља послове радног места из диспозитива ожалбеног првостепеног решења, а који би били у вези са правним основом (чланом 133. став 1. Закона о државним службеницима) на које се доносилац позива при доношењу ожалбеног првостепеног решења;

2) пословима радног места на којем је жалилац био претходно распоређен, односно да ли су ти послови престали у потпуности да се обављају или су ти послови придодати пословима неког другог радног места и ког, као и да ли је то радно место (којем су придодати послови радног места које се укида) попуњено или не и, ако је попуњено, ко је распоређен на том радном месту, односно зашто државни службеник који их је обављао не може бити распоређен, односно премештен да их обавља и

који разлози опредељују да се обављање тих послова повери другом државном, односно полицијском службенику;

3) навођењем конкретног разлога, односно прецизирањем да ли премештај налажу организација или рационализација послова или други оправдани разлози и, обавезом, конкретизовања који разлог је у питању и давањем обавештења о томе које потребе рада, односно вршења службе у Министарству захтевају да се изврши премештај на конкретно радно место.

По оцени ове комисије – већа, првостепени орган није у потпуности и прецизно образложио своје решења тако да државни, односно полицијски службеник о чијим правима је одлучивао добије неопходне информације о чињеничном и правном основу који упућују на садржину диспозитива првостепеног решења, односно првостепени орган је, по оцени ове комисије – већа, пропустио да у потпуности утврди одлучне чињенице и да их образложи на начин да се у поступку контроле законитости првостепеног решења може утврдити да ли су постојале и које су то чињенице које упућују на то да су потребе службе, односно потребе рада првостепеног органа налагале да се, сагласно условима које прописује закон, изврши премештај државних службеника у Министарству унутрашњих послова и да се жалилац у том поступку премести на друго радно место у односу на оно радно место на којем је био распоређен до доношења ожалбеног првостепеног решења.

Дакле, првостепени орган, по оцени ове комисије – већа, дужан је да у поновном поступку утврди све одлучне чињенице за доношење законитог решења, будући је то пропустио да уради приликом доношења ожалбеног решења, и да, након тога одлучи о радноправном статусу жалиоца, у случају када се распоређивање, односно премештај врши као последица измена и допуна Правилника као и да одлуку коју донесе образложи сагласно одредбама члана 199. Закона о општем управном поступку.

Имајући у виду изнето Жалбена комисија Владе – Веће одлучило је као у тачки 1. изреке овог решења, а сагласно члану 232. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10).

Жалбена комисија Владе – Веће, имајући у виду доступност службене документације која треба да послужи као основа да се увидом у њу утврђују одлучне чињенице за правилну примену материјалног права, оценило је да ће првостепени орган брже и економичније отклонити недостатке првостепеног поступка, те је, сагласно члану 232. став 2. Закона о општем управном поступку, одлучило као у тачки 2. изреке овог решења.

У вези са захтевом жалиоца да му се надокнаде трошкови ангажовања пуномоћника настали у вези саства жалбе, ова Комисија – Веће, утврдило је следеће:

Законом о општем управном поступку прописано је: да кад је поступак који је покренут по службеној дужности завршен повољно за странку, трошкове поступка сноси орган који је поступак покренуо (члан 103. став 3.); да свака странка сноси, по правилу, сама своје трошкове проузроковане поступком, као што су трошкови долажења, дангуба, издаци за таксе, за правно заступање и стручно помагање (члан 104. став 1.); да се трошкови за правно заступање накнађују само у случајевима кад је такво заступање било нужно, односно оправдано (члан 104. став 3.); да у решењу којим се поступак завршава, орган који доноси решење одређује ко сноси трошкове поступка, њихов износ и коме се и у ком року морају исплатити (члан 107. став 1.); да ако орган у решењу не одлучи о трошковима, навешће у решењу да ће се о трошковима донети посебан закључак (члан 107. став 4.).

Према Закону о државним службеницима, државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба тим законом није изричито искључена (члан 16. став 1.).

Из напред наведеног произлази да орган сноси трошкове поступка који је покренут по службеној дужности, ако се тај поступак заврши повољно за странку, а да странке своје трошкове проузроковане поступком, по правилу носе саме, као и да се трошкови за правно заступање накнађују

само у случајевима кад је такво заступање било нужно, односно оправдано, као и да државни службеник односно запослени жалбу изјављује непосредно.

Дакле, није законска обавеза, па самим тим није ни нужно да се у поступку који се води у вези са жалбом укључује и пуномоћник, па стога не постоји ни претпостављена оправданост за обавезно укључивање пуномоћника у управни поступак у вези са подном жалбом. Такође, сви запослени у државним органима, полагањем државног испита, односно стручног испита за рад у органу државне управе (који је услов за рад у том органу), у оквиру дела који се односи на радне односе у државним органима, стичу елементарна знања и основне оспособљености за предузимање радњи у циљу заштите и остварења својих права из радног односа. Стога о интересу и оправданости да се у управни поступак у вези са изјављеном жалбом укључи и пуномоћник одлучује подносилац жалбе, те, у овом случају својом вољом проузрокује трошкове, па, с тим у вези исте треба и да сноси.

С тим у вези, ова Комисија-Веће, оценила је да је захтев жалиоца да му се утврди право на накнаду трошкова анагажовања пуномоћника у вези са овим поступком неоснован, те је сагласно члану 104. ст. 1. и 3. и члану 107. ст. 1. Закона о општем управном поступку, одлучено као у тачки 3. диспозитива овог решења.

Упутство о правном средству: Ово решење коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема, подношењем тужбе суду непосредно или поштом, уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице, ако таквих лица има.

**Решено, у Жалбеној комисији Владе
Решењем број: 112-01-73/2016-01 од 17. фебруара 2016. године**

Доставити:

- жалиоцу, пуномоћницима жалиоца прско првостепеног органа,
- првостеленом органу,
- у архиву

*Успешно:
28.04.2016.
З. Алек.*